

Nr 134

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av 13 § förordningen den 4 oktober 1929 (nr 307) angående tullrestitution, m. m.; given Stockholms slott den 21 oktober 1966.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) förordning om ändrad lydelse av 13 § förordningen den 4 oktober 1929 (nr 307) angående tullrestitution;
- 2) förordning om ändrad lydelse av 16 § tulltaxeförordningen den 13 maj 1960 (nr 391);
- 3) förordning angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 13 maj 1960 (nr 396) om frihet från införselavgift i vissa fall;
- 4) lag angående ändrad lydelse av 1 § lagen den 27 april 1962 (nr 120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

BERTIL

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås vissa ändringar i lagstiftningen på tullområdet i anslutning till ändringar i EFTA-konventionens bestämmelser om tullrestitution. Sålunda förordas att Kungl. Maj:t får rätt att göra de avvikelser från gällande regler om tullrestitution och tullfrihet som de nya EFTA-bestämmelserna ger anledning till. Vidare föreslås införande av straffansvar för den som lämnar oriktig deklaration rörande sina tullrestitutionsförhållanden. Ändringarna avses träda i kraft den 31 december 1966.

Förslag
till
Förordning
om ändrad lydelse av 13 § förordningen den 4 oktober 1929
(nr 307) angående tullrestitution

Härigenom förordnas, att 13 § förordningen den 4 oktober 1929 angående tullrestitution¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

13 §.

Konungen äger förordna om de avvikelser från denna förordning som föranledas av Sveriges förpliktelser enligt konventionen angående upp rättandet av Europeiska frihandels-sammanslutningen eller associations-avtal slutet i enlighet med konventionens bestämmelser.

Konungen eller, — — — av tullrestitution.

De föreskrifter — — — av Konungen.

Denna förordning träder i kraft den 31 december 1966.

¹ Senaste lydelse av 13 § se 1964:257.

Förslag
till
Förordning

om ändrad lydelse av 16 § tulltaxeförordningen den 13 maj 1960 (nr 391)

Härigenom förordnas, att 16 § tulltaxeförordningen den 13 maj 1960 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

16 §.

Konungen äger förordna om de avvikelser från denna förordning som föranledas av Sveriges förpliktelser enligt konventionen angående upprättandet av Europeiska frihandels-sammanslutningen eller associations-avtal slutet i enlighet med konventionens bestämmelser.

Konungen meddelar de särskilda föreskrifter, som erfordras för tillämpning av denna förordning och av tulltaxan samt till förekommande av missbruk av tullfrihet eller annan förmån, som är medgiven enligt nämnda författningar.

Närmare föreskrifter för tillämpning av denna förordning och av tulltaxan samt till förekommande av missbruk av tullfrihet eller annan förmån, som är medgiven enligt nämnda författningar meddelas av Konungen.

Denna förordning träder i kraft den 31 december 1966.

Förslag
till
Förordning
angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 13 maj 1960 (nr 396)
om frihet från införselavgift i vissa fall

Härigenom förordnas, att 2 § förordningen den 13 maj 1960 om frihet från införselavgift i vissa fall skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

2 §.

Restitution av skatt eller annan avgift, som erlagts till tullverket på grund av införsel till riket, må, i den mån återbäring av det erlagda beloppet icke i annan ordning kan medgivas, åtnjutas i den utsträckning restitution av tull med stöd av 2, 4, 5, 6 eller 6 a § förordningen den 4 oktober 1929 (nr 307) angående tullrestitution beviljas för varan eller, i fråga om tullfri vara, skulle beviljas, därest varan var tullbelagd.

Restitution av skatt eller annan avgift, som erlagts till tullverket på grund av införsel till riket, må, i den mån återbäring av det erlagda beloppet icke i annan ordning kan medgivas, åtnjutas i den utsträckning restitution av tull med stöd av 2, 4, 5, 6 eller 6 a § förordningen den 4 oktober 1929 (nr 307) angående tullrestitution beviljas för varan eller, i fråga om tullfri vara, skulle beviljas, därest varan var tullbelagd.

För vara, som utförts till annat land inom Europeiska frihandels-sammanslutningens område och för vilken rätt till tullrestitution föreligger, gälla bestämmelserna i första stycket, även om restitution ej bevärs.

Denna förordning träder i kraft den 31 december 1966.

Förslag
till
Lag
angående ändrad lydelse av 1 § lagen den 27 april 1962 (nr 120)
om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m.

Härigenom förordnas, att 1 § lagen den 27 april 1962 om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m.¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

(Föreslagen lydelse)

1 §.

Har någon i deklaration, certifikat eller annan handling, som hos myndighet inom eller utom riket eller hos auktoriserad handelskammare åberopas till bevis om *varas ursprung eller försändning för ändamål* som avses i konventionen angående upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen, uppsåtligen lämnat oriktig uppgift, ägnad att vid införsel av *varan* i annan stat än Sverige inom sammanslutningens område leda till frihet från tull eller annan motsvarande avgift eller till att för låg tull eller avgift uttages, dömes till *dagsböter* eller fängelse i högst ett år. Detsamma *skall gälla* om den som tillhandahållit den åberopade handlingen med vetskap om att den innehåller sådan oriktig uppgift. Är brott som nu sagts grovt, *skall dömas* till fängelse i högst två år.

Begår någon av grov oaktsamhet gärning som i första stycket sägs, dömes till *dagsböter*.

Är brott ————— straff dömas.

Har någon i deklaration, certifikat eller annan handling, som hos myndighet inom eller utom riket eller hos auktoriserad handelskammare åberopas till bevis *för vinnande av områdesbehandling* som avses i konventionen angående upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen, uppsåtligen lämnat oriktig uppgift, ägnad att vid införsel av *vara* i annan stat än Sverige inom sammanslutningens område leda till frihet från tull eller annan motsvarande avgift eller till att för låg tull eller avgift uttages, dömes till *böter* eller fängelse i högst ett år. Detsamma *gäller* om den som tillhandahållit den åberopade handlingen med vetskap om att den innehåller sådan oriktig uppgift. Är brott som nu sagts grovt, *dömes* till fängelse i högst två år.

Begår någon av grov oaktsamhet gärning som i första stycket sägs, dömes till *böter*.

Denna lag träder i kraft den 31 december 1966.

¹ Senaste lydelse av 1 § se 1964:218.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet på Stockholms slott den 16 september 1966.

N ä r v a r a n d e:

Statsråden STRÄNG, LANGE, KLING, EDENMAN, JOHANSSON, HERMANSSON, ASPLING, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GUSTAFSSON.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, *lagstiftningsfrågor med anledning av ändrade bestämmelser om tullrestitution inom Europeiska frihandelsammanslutningen (EFTA)* och anför.

Inledning

Kungl. Maj:t har i prop. 1966: 123 föreslagit riksdagen att godkänna ändringar i EFTA-konventionens bestämmelser om tullrestitution. Konventionsändringarna grundas på ett principbeslut av EFTA-rådet på minister-nivå den 28 och 29 oktober 1965 i Köpenhamn, vilket sedermera närmare utformats av EFTA:s permanenta råd. Beslutet innebär i praktiken att tullfrihet inte får förenas med rätt till tullrestitution efter det att tullfriheten för industrivaror genomförts den 31 december 1966.

Med anledning av EFTA-rådets principbeslut framlade på min begäran *generaltullstyrelsen* i skrivelse den 24 november 1965 förslag till de lagstiftningsåtgärder som skulle behövas för svensk del. Över styrelsens förslag har, efter remiss, *ytttranden* avgetts av riksåklagaren, riksskattenämnden, statens jordbruksnämnd, kommerskollegium, Kooperativa förbundet, Svensk industriförening, Sveriges allmänna exportförening, Sveriges grossistförbund, Sveriges hantverks- och industriorganisation samt Sveriges industriförbund. Sedermera har generaltullstyrelsen i anslutning till att EFTA-rådet formellt beslutat att ändra konventionen avgett förnyat utlåtande i ärendet. Styrelsen har härvid beaktat det ytterligare material som framkommit vid behandlingen av ärendet i rådet och i stort sett tagit hänsyn även till de synpunkter som framkommit vid remissbehandlingen av styrelsens tidigare skrivelse.

Gällande bestämmelser

EFTA-konventionen. Enligt artikel 3 i EFTA-konventionen i dess nuvarande lydelse skall medlemsstaterna senast fr. o. m. den 31 december 1966 avskaffa de protektiva tullarna på industrivaror som importerats från annat land inom frihandelsområdet och har sitt ursprung inom området.

För att lättnader i tullhänseende (områdesbehandling) skall få åtnjutas krävs enligt konventionens artikel 4 och bilaga B att vissa villkor med avseende på ursprung och försändning uppfylls.

Områdesbehandling medges för vara som producerats inom EFTA-området när varan härrör helt från området och när material, som använts för varan, importerats från land utom området eller är av obestämt ursprung och materialets värde inte överstiger 50 procent av varans exportpris. Områdesbehandling medges även då en inom området framställd vara undergått sådan bearbetning som är närmare angiven i särskilda till konventionen fogade listor (bearbetningslistor). En textilvara skall dock alltid uppfylla de krav som uppställts på viss bearbetning.

Genom kravet på områdesursprung hindras att tullarna i ett medlemsland med hög yttre tullnivå kringgås genom att varor importerats från tredje land till ett medlemsland med låg yttre tullnivå och därifrån sänds vidare till annat medlemsland med höga yttre tullar.

Bestämmelserna om försändning innebär i princip, att en vara skall ha avsänts direkt till bestämmelselandet och inte av andra än transporttekniska skäl lagrats i ett land utom EFTA-området för att få åtnjuta områdesbehandling.

I bilaga B till konventionen finns bl. a. föreskrifter angående den bevisning i fråga om varas ursprung och försändning som skall lämnas till stöd för en framställning om områdesbehandling. Bevisningen kan bestå av en ursprungsdeklaration som avges av den siste producenten av varan eller av ett ursprungscertifikat utfärdat av en statlig myndighet eller ett av staten auktoriserat organ. Deklaration och certifikat skall om producenten själv inte svarar för exporten kompletteras med försäkran utfärdad av exportören av varan.

Rörande kontroll av riktigheten av lämnade uppgifter finns särskilda bestämmelser. Vidare åtar sig medlemsstaterna att införa bestämmelser om ansvar för den som i ursprungsdeklaration lämnar i väsentliga hänseenden oriktiga uppgifter.

Den nu aktuella frågan angående områdesbehandling av vara som vid export åtnjuter tullrestitution behandlas i artikel 7 i konventionen. Gällande regler infördes i konventionen vid dess tillkomst men avsågs bli tillämplade först när tullavvecklingen helt genomförts. Under övergångstiden skulle gälla vad EFTA:s råd bestämde. Med tullrestitution avsågs återbetalning

av erlagd tull eller befrielse, helt eller delvis, från tull för material, som importerats och använts vid exportvarans framställning, dock endast under förutsättning att samma förmån inte erhållits om varan använts inom landet. Ett medlemsland skulle enligt artikeln kunna vägra en vara områdesbehandling, om det i varan ingick importerat material för vilket tullrestitution medgetts, även om varan i övrigt uppfyllde uppställda villkor. Liknande bestämmelser skulle gälla för material upptaget i någon av bilagorna D eller E till konventionen.

År 1961 beslöt EFTA-rådet att tullrestitution skulle få medges till dess att den allmänna tullsänkningen nått 50-procentnivån och i alla händelser till den 1 januari 1964. Sedermera beslöt emellertid rådet vid ett ministermöte i Lissabon i maj 1963 om en närmare utredning om konsekvenserna av ett beslut att vägra områdesbehandling för EFTA-vara, som åtnjuter tullrestitution i ett EFTA-land. Nytt beslut i frågan skulle fattas före utgången av år 1965. Samtidigt förklarade sig samtliga medlemsstater beredda att godta ett beslut i restitutionsfrågan som svarade mot majoritetens önskemål.

De utredningar som företagits inom EFTA-organisationen i anledning av nämnda beslut och den principinställning som man från svensk sida tagit i frågan har redovisats i prop. 1966: 123.

Tullrestitutionsfrågan togs som redan nämnts upp till avgörande vid ett rådsmöte på ministernivå den 28 och 29 oktober 1965 i Köpenhamn. Därvid fattades ett principbeslut i frågan, varefter det permanenta rådet den 22 april i år formellt beslöt att ändra konventionens regler om tullrestitution med verkan fr. o. m. den 31 december i år. Samtidigt fattade rådet vissa kompletterande beslut i samma fråga.

De ändrade bestämmelserna i konventionen bygger på de äldre reglerna i denna men är i vissa avseenden mera detaljerade. Enligt konventionen i dess nya lydelse — såsom den tolkas av rådet genom särskilt beslut — skall medlemsstat vägra en vara områdesbehandling om tullrestitution begärs eller utnyttjas i samband med export från medlemsstat där varan senast bearbetats.

Med tullrestitution förstås enligt konventionsändringen varje anordning, temporär tullfrihet inbegripen, för återbetalning eller efterskänkande helt eller delvis av tullar på importerat material under förutsättning att återbetalning eller efterskänkande sker endast om en vara, som tillverkats av materialet, exporteras och inte om den används för inhemsk förbrukning. Som efterskänkande anses även tullbefrielse för material, som införs till frihamnar, frizoner eller andra platser med liknande tullförmåner. Med tullar förstås tullar och andra avgifter med motsvarande verkan som uttas för importerat material med undantag av icke protektionistiska element i sådana tullar och avgifter.

Undantag från huvudregeln om tullrestitution som hinder mot områdesbehandling görs dock, om det är fråga om import av resgods och varusänd-

ningar av mindre värde, dvs. sändningar med ett exportvärde motsvarande högst 400 kr. Vidare görs i vissa fall undantag för emballage för transport eller lagring av varor och material för tillverkning av sådant emballage.

Enligt särskilt beslut skall i vissa särskilt angivna undantagsfall medlemsstat kunna göra undantag från huvudregeln om tullrestitution som hinder mot områdesbehandling. Sålunda skall områdesbehandling inte vägras om det för tullmyndigheterna i export- och importlandet tillfredsställande kan visas att tullrestitution inte begärts uppsåtligt eller av grov oaktsamhet och att beviljad restitution återbetalts eller begäran om restitution återkallats.

När det gäller industrivaror tillverkade av varor som är upptagna i bilagorna D och E till konventionen (jordbruks- och fiskevaror) kan i vissa fall områdesbehandling beviljas även om tullrestitution medgetts för ifrågavarande råvaror. Sålunda kan tullrestitution förekomma beträffande vid tillverkningen använd kondenserad mjölk, mjöl, vissa vegetabiliska fetter, socker och glukos utan att detta påverkar områdesbehandlingen. Sverige kan dessutom enligt särskilt rådsbeslut t. o. m. den 30 juni 1967 lämna tullrestitution för vissa fetter och oljor av fisk och havsdäggdjur (tulltaxenr 15.04) som ingår i exportvaror.

Norsk och portugisisk EFTA-vara får åtnjuta områdesbehandling även om tullrestitution erhållits, dock endast om restitution avser sådant material som är underkastat långsammare tullavveckling än övriga EFTA-varor. Så får ske tills tullavtrappningen är helt genomförd. Liknande regel gäller enligt särskilt beslut av rådet beträffande finsk EFTA-vara som är underkastad långsammare tullavveckling.

En begäran om områdesbehandling skall enligt konventionsändringen styrkas bl. a. med uppgifter om att restitution inte begärts eller erhållits. Bevisningen kommer i regel att företes i form av en deklARATION avgiven av exportören. Deklarationen avges i samma handling som deklARATION rörande ursprung och försändning. Formulär till sådan handling har fastställts av EFTA-rådet.

Medlemsstat äger föreskriva att inom dess område utfärdad deklARATION skall bestyrkas av myndighet. I sådant fall kan andra medlemsstater vägra att godta deklARATION som inte har bestyrkts på föreskrivet sätt. Medlemsstat skall meddela EFTA-rådet vilken kontroll av deklARATIONerna som kommer att tillämpas inom dess område.

Svenska bestämmelser. EFTA-konventionens regler har när det gäller bestämmelser om import gjorts tillämpliga i Sverige på så sätt att Kungl. Maj:t genom förordningen den 13 maj 1960 (nr 243) angående rätt för Konungen att i vissa fall förordna om avvikelse från tulltaxan m. m. fått bemyndigande att meddela bestämmelser om de avvikelser i fråga om tullar som behövs för att åtagandena enligt EFTA-konventionen skall kunna upp-

fyllas. Enligt samma förordning äger Kungl. Maj:t vidare fastställa de föreskrifter som är nödvändiga för bestämmande av varas ursprung, för meddelande av tullrestitution eller eljest för prövning om och i vilken omfattning tull skall erläggas. Med stöd av bemyndigandet har Kungl. Maj:t genom kungörelsen den 13 maj 1960 (nr 245) angående avvikelser i vissa fall från tulltaxan anpassat tullen för EFTA-varor till konventionens bestämmelser om högsta tull för sådana varor.

Beträffande exporten från Sverige har Kungl. Maj:t i kungörelsen den 13 maj 1960 (nr 199) om ursprungsbevis enligt konventionen angående upprättandet av Europeiska frihandelssammanslutningen meddelat närmare bestämmelser om ursprungsbevis vid export och om kontroll av sådana bevis. Lämnar någon i deklaration, certifikat eller annan handling som åberopas till bevis om varas ursprung och försändning uppsåtligt oriktig uppgift ägnad att vid tullbehandling av varan i annan medlemsstat än Sverige leda till frihet från tull eller annan motsvarande avgift eller till att för låg tull eller avgift uttas blir lagen den 27 april 1962 (nr 120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m. tillämplig.

Utöver nu nämnda författningar och de tillämpningsföreskrifter generaltullstyrelsen meddelat har särskilda bestämmelser rörande tillämpningen av EFTA-konventionen i Sverige inte utfärdats.

Tullrestitution regleras närmare i förordningen den 4 oktober 1929 (nr 307) angående tullrestitution. Som tidigare nämnts påverkas emellertid inte EFTA-behandlingen av alla former av tullrestitution utan endast sådan restitution som inte motsvaras av samma förmån om varorna används inom landet. För svenskt vidkommande är följande restitutionsformer aktuella, nämligen allmän industrirestitution, varvsindustrirestitution och särskild restitution. Dessutom är i Sverige även viss tullfrihet enligt 4 § 2 mom. och 5 § 1 mom. e) samt 10 § första punkten tulltaxeförordningen den 13 maj 1960 (nr 391) att jämställa med restitution.

Allmän industrirestitution och varvsindustrirestitution avser restitution av den tull som belöper på material som använts vid produktion för export eller — under vissa förutsättningar — motsvarande materialmängd. Allmän industrirestitution lämnas i allmänhet även i fråga om reparation, bearbetning, komplettering och emballering. Varvsindustrirestitution medges också vid ombyggnad, reparation, inredning eller utrustning av fartyg m. m. Övervägande delen av de varor som vid export erhållit allmän industrirestitution är uteslutna från EFTA-behandling. När det gäller varvsindustrirestitution hindrar endast sådan restitution som lämnats för utländskt järnfartyg av 70 tons bruttodräktighet eller därunder med undantag för fiske-, last- eller sjöräddningsfartyg med en längd av åtta meter eller däröver EFTA-behandling vid export. Sådan tullfrihet som varvs- och verkstadsföretag åtnjuter enligt 5 § 1 mom. e) tulltaxeförordningen för varvs-

materiel avsedd för nu nämnda slag av fartyg utesluter också EFTA-behandling.

Inte heller kan anspråk på EFTA-behandling göras för vara som enligt 10 § första punkten tulltaxeförordningen erhållit temporär tullfrihet. Sådan tullfrihet medges för vara som införs för att repareras, bearbetas, kompletteras eller emballeras eller för att användas såsom material vid sådan behandling av exportvara. I fråga om vara för vilken vid införseln sådan tullfrihet kunnat medges men inte begärts kan vid export särskild restitution lämnas. Även sådan restitution hindrar EFTA-behandling.

Vidare kan enligt 4 § 2 mom. tulltaxeförordningen tullfrihet under vissa villkor medges bl. a. för emballage som efter viss tid skall återutföras. Tullfrihet för detaljhandelsemballage enligt nämnda författningsrum utesluter också EFTA-behandling.

Ytterligare former av tullrestitution eller tullfrihet i Sverige berörs inte av konventionsändringen.

Nämnas bör i detta sammanhang att restitution av skatt eller liknande avgift, som erlagts till tullverket vid införsel enligt förordningen den 13 maj 1960 (nr 396) om frihet från införselavgift i vissa fall, även skall medges när allmän industrirestitution eller särskild restitution lämnas.

På jordbrukets och fiskets områden erläggs för varor som omfattas av de särskilda regleringar som gäller på dessa områden i vissa fall vid införseln införsel-, kompensations- och regleringsavgifter. Restitution av sådana avgifter är i förekommande fall att jämställa med restitution av tull. Statens jordbruksnämnd är restitutionsmyndighet när det gäller nämnda avgifter.

Såsom tullrestitution i EFTA-konventionens mening är också att anse förmåner i vissa fall vid export av varor som tillverkats i svensk frihamn.

Förslaget och remissyttrandena

Generaltullstyrelsens förslag. För att anpassa den svenska lagstiftningen till ändringarna i EFTA-konventionen föreslår generaltullstyrelsen att förordningen angående rätt för Konungen att i vissa fall förordna om avvikelser från tulltaxan m. m. ändras så att det klart framgår att bemyndigandet i förordningen medger utfärdande av bestämmelser om tullrestitution vid export. Enligt styrelsen är det nämligen tveksamt om förordningen i sin nuvarande lydelse ger möjlighet för Kungl. Maj:t att meddela sådana föreskrifter.

Generaltullstyrelsen tar i sin framställning upp till närmare behandling frågor rörande kontrollen av att reglerna om tullrestitution efterföljs.

När det gäller att vid import av EFTA-vara kontrollera om tullrestitution erhållits kan kontrollen, som tidigare nämnts, bygga på att exportlandet

förser exportörens deklaration om restitution med officiell bekräftelse eller också på att exportlandet åtar sig att i efterhand kontrollera deklarationerna. Systemet med s. k. bekräftade deklarationer förutsätter, framhåller generaltullstyrelsen, att exportören av EFTA-varor underkastas en systematisk kontroll. Riktigheten av varje sådan deklaration skall redan vid exporttillfället bekräftas av tullmyndigheten i exportlandet. För svenskt vidkommande skulle ett sådant system innebära att klareringen av exporten blev väsentligt mer arbetskrävande än nu är fallet och i ej ringa omfattning fördröja exportproceduren. Med hänsyn härtill och med beaktande av tullverkets personalresurser anser styrelsen att ett sådant system inte bör komma i fråga för Sveriges del. I stället bör enligt styrelsen systemet med s. k. obekräftade restitutionsdeklarationer tillämpas. Används ett sådant kontrollsystem kan tullmyndigheten i importlandet vända sig till tullmyndigheten i exportlandet med en förfrågan huruvida tullrestitution åtnjutits eller sökts för den i deklarationen avsedda varan, om riktigheten av en deklaration ifrågasätts. Det kan givetvis även ifrågakomma, framhåller styrelsen, att deklarationerna kontrolleras i efterhand genom stickprovskontroll.

Beträffande anordnandet av restitutionskontrollen anför styrelsen.

Enligt gällande svenska bestämmelser skall en ansökan om restitution inges, beträffande varor för vilka varvsindustriestitution ifrågasätts, inom tre år från det arbetet slutförts och beträffande andra tullrestitutionsformer inom ett år från det varorna utförts ur riket. Endast i undantagsfall kan därför en restitutionsansökan tänkas ha ingivits redan vid den tidpunkt, då en förfrågan från importlandet kan beräknas inkomma. För svenskt vidkommande torde svaret på en sådan förfrågan följaktligen i regel bli, att restitution ännu icke åtnjutits eller sökts. För att i sådant fall förhindra att restitution medges för exportvaror, beträffande vilka områdesbehandling åtnjutits eller begärts, måste särskilda spärranteckningar göras i vederbörande restitutionsrättshavares tillståndsbevis, varav en kopia förvaras hos styrelsen. De förfrågningar, som avser exportörer, vilka saknar restitutionsrätt, varom här är fråga, torde böra registreras hos styrelsen på sådant sätt, att framtida restitution för aktuella exportposter förhindras.

I enlighet med vad EFTA-rådet beslutat anser generaltullstyrelsen att områdesbehandling i vissa fall skall kunna medges även om tullrestitution begärts eller beviljats. Områdesbehandlingen bör kunna medges då det för tullmyndigheterna i export- och importlandet tillfredsställande kan visas att ansökan om tullrestitution inte gjorts med uppsåt eller av grov oaksamhet och att restituerat tullbelopp återbetalts eller restitutionsansökan återkallats eller avslagits. Ytterligare undantag från huvudregeln bör enligt styrelsen inte göras.

Generaltullstyrelsen föreslår vidare bestämmelser om att ansökan om tullrestitution vid export från Sverige skall åtföljas av en av sökanden på tro och heder avgiven försäkran rörande förhållandena vid exporten. Så-

lunda bör enligt styrelsen sökanden försäkra att han till annat EFTA-land inte avgett deklaration att tullrestitution ej erhållits för varan och att ansökan om sådan restitution ej heller kommer att avges. Vad nu sagts bör, anser styrelsen, i förekommande fall gälla även när belopp som deponerats för vara, för vilken vid införseln medgetts tullfrihet enligt 4 § 2 mom. eller 10 § första punkten tulltaxeförordningen, återfordras.

För att få till stånd ett kontrollsystem som fungerar är det enligt generaltullstyrelsen dessutom nödvändigt att en deklaration rörande tullrestitution i princip betraktas såsom bindande. När särskilda skäl föreligger bör dock styrelsen, även om deklaration avgetts, kunna medge restitution, om sökanden för styrelsen tillförlitligt kan styrka att områdesbehandling inte lämnats för varan i det EFTA-land till vilket den exporterats. Som bevisning kan enligt styrelsen godtas intyg från tullmyndighet i mottagarlandet eller annan handling som styrelsen prövar tillförlitlig.

Restitution av de indirekta skatter eller liknande avgifter som tas ut vid införseln kan erhållas utan men för rätten till områdesbehandling. Detta medför framhåller styrelsen att förordningen om frihet från införselavgift i vissa fall bör ändras så att befrielse från eller restitution av sådana avgifter skall kunna medges utan att det finns något samband mellan dessa avgifter och restitution av tull.

Vidare föreslår generaltullstyrelsen att den som vid export uppsåtligen eller av grov oaktsamhet avger oriktig deklaration rörande sina tullrestitutionsförhållanden skall kunna ådömas ansvar. Påföljden bör enligt styrelsen anknytas till motsvarande bestämmelse om oriktig ursprungsdeklaration i lagen om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m.

Som tidigare nämnts jämställs tullbefrielse för material, som införs till frihamnar och andra platser med liknande förmån, med tullrestitution i EFTA-konventionen. Detta innebär i princip, framhåller generaltullstyrelsen, att ett företag, som tillverkar eller bearbetar varor i frihamn och försänder dem till EFTA-land, kan deklarera att det inte erhållit tullrestitution eller liknande förmån endast om det i exportvaran inte ingår något material, för vilket tullbefrielse erhållits. Om företaget använder sig av enbart svenskt material eller utländskt material som är tullfritt enligt tulltaxan eller enligt EFTA-konventionen kan alltså en restitutionsdeklaration avges. Om däremot från utlandet infört, tullpliktigt gods använts vid tillverkningen, kan restitutionsdeklaration avges endast om tull betalas för materialet. Möjlighet att genom en dylik inbetalning av tull neutralisera en åtnjuten tullbefrielse i frihamn torde, framhåller styrelsen, enligt nuvarande författningsbestämmelser föreligga endast om tillverkare i frihamn använder sig av material, som förtullats i frihamn eller också förtullats i tullinlandet och därefter utförts till frihamn utan att restitution av tull erhållits eller sökts. Att tillskapa generell möjlighet att, sedan vara tillverkats i frihamn, inbetala tull för i varan ingående mate-

rial anser sig styrelsen inte kunna förorda med hänsyn till de svårigheter som är förenade med att kontrollera verksamheten i frihamnarna.

Beträffande möjligheterna för tullverket att kontrollera en verksamhet, som bedrivs i frihamn, anför styrelsen.

Kontrollen måste baseras på exportören-tillverkarens bokföring. Tullverket har redan nu befogenheter att utöva sådan kontroll. Den bokföringskontroll i frihamn, som nödvändiggörs i anledning av restitutionsförfrågningar från mottagarlandet, kommer emellertid att ställa tullverket inför betydligt större problem än de, som är förknippade med bokföringskontroll i anledning av ansökningar om tullrestitution. I det senare fallet ligger det i sökandens intresse att redovisa allt utländskt material, som åtgått vid tillverkning av exportvaran — härunder inbegripet sådant material som därvid gått förlorat — för att restitutionsbeloppet skall bli så stort som möjligt. Vid tillverkning i frihamn efter de nya bestämmelsernas ikraftträdande är exportörens intresse det rakt motsatta, dvs. att inbetala så litet tull som möjligt. Det är därför tänkbart, att tullverket icke kan räkna med samma beredvilliga medverkan från exportörens sida vid eventuell bokföringskontroll.

Enligt tullrestitutionsförordningen krävs, framhåller styrelsen, i de flesta fall icke identitet mellan den införda varan och den utförda varan. Det är i regel till fyllest, att sökanden för avskrivning kan åberopa poster av från utlandet införda varor av motsvarande myckenhet och beskaffenhet (s. k. ekvivalens). I relativt stor utsträckning medges även s. k. blandningstillstånd. Förfarandet innebär, fortsätter styrelsen, att exportören kan erhålla restitution av tull, även om han vid tillverkningen av exportvaran använt sig av svenskt material under förutsättning, att han kan åberopa importposter av material av motsvarande myckenhet och beskaffenhet. Enligt styrelsens mening torde införande av ett liknande förfarande när det gäller tillverkningen i frihamnarna bli ganska betungande från kontrollsynpunkt. Styrelsen anför.

Även om motsvarande ekvivalensregler skulle tillämpas beträffande tillverkning i frihamn kommer emellertid en efterhandskontroll att bli synnerligen betungande för såväl tullverket som exportören om ett bestämt besked på restitutionsförfrågan från importlandet skall kunna lämnas beträffande exportvarans status i tullrestitutionshänseende. Härför skulle nämligen erfordras att tullverket kunde konstatera i vad mån tullbefrielse åtnjutits för varje i exportvaran ingående detalj — med hänsyn jämväl till uppkommen materialförlust — eller för motsvarande myckenhet detaljer av samma slag. I fråga om komplicerade, sammansatta varor torde detta i de flesta fall icke vara möjligt. Svaret på en restitutionsförfrågan torde därför i regel bli, att svenska tullmyndigheterna icke kunnat konstatera huruvida tullbefrielse åtnjutits, vilket i sin tur kommer att medföra att områdesbehandling icke kommer att medges i importlandet.

Svårigheterna att utöva restitutionskontroll i frihamn torde komma att göra sig gällande även beträffande den tillverkning som är inriktad på import till tullinlandet.

Remissyttrandena. Generaltullstyrelsens lagstiftningsförslag har vid remissbehandlingen i princip lämnats utan erinran av samtliga remissinstanser. I några speciella frågor har dock vissa remissinstanser anfört avvikande mening i förhållande till vad generaltullstyrelsen anfört.

När det gäller kontroll av att EFTA-konventionens regler om tullrestitution efterföljs framhåller *statens jordbruksnämnd* att restitution ombesörjs dels av tullverket och dels av jordbruksnämnden. Generaltullstyrelsens förslag avser när det gäller restitutionsreglerna dock enbart tullverkets verksamhet på området och kan inte direkt, framhåller nämnden, appliceras på nämndens restitutionsverksamhet. Det är enligt nämnden emellertid önskvärt att reglerna om restitution av tullar och avgifter i samband med EFTA-behandlingen av olika varor uniformeras så långt det är möjligt. Generaltullstyrelsens uppläggning av restitutionskontrollen synes enligt nämnden praktisk och ändamålsenlig även beträffande nämndens verksamhet.

Från remissinstansernas sida har några erinringar inte anförts mot generaltullstyrelsens förslag att man i Sverige tillämpar systemet med obekräftade restitutionsdeklarationer. *Sveriges grossistförbund* anser dock för sin del att ett system med officiellt bekräftade restitutionsdeklarationer principiellt skulle vara att föredra, eftersom godtagbar dokumentation då kan presteras redan vid förtullningstillfället och importörerna knappast behöver löpa några risker på grund av felaktiga intyg. Officiellt verifierade intyg bör nämligen, anser förbundet, alltid ge garanti för EFTA-behandling av det certifierade partiet. Då emellertid officiellt bekräftade deklarationer från andra synpunkter — främst risken för onödiga dröjsmål vad gäller exporten — har betydande nackdelar, blir obekräftade restitutionsdeklarationer sannolikt dominerande även i fortsättningen, framhåller förbundet vidare.

Nu nämnda deklarationer bör enligt grossistförbundet i allmänhet godtas och åtgärder i importlandet inklusive ytterligare utredning i exportlandet bör kunna påkallas endast vid väl grundad misstanke om falskdeklaration. Deklarationerna bör tillmätas samma grad av tillförlitlighet som övriga vid förtullningen lämnade handelsdokument såsom fakturor och andra liknande handlingar, framhåller förbundet.

Grossistförbundet anser dessutom att i de fall när klarhet angående en varas restitutionstatus inte kan erhållas vid kontroll i exportlandet, områdesbehandling bör medges, om uppgifterna i den avgivna restitutionsdeklarationen inte kan vederläggas. Liknande synpunkter anförs av *Sveriges allmänna exportförening*.

Grossistförbundet aktualiserar även frågan om efterdebitering av tull på grund av felaktig restitutionsdeklaration, när importören varit i god tro. Förbundet anför.

För EFTA-handeln besvärande konsekvenser kan vidare föranledas i sådana fall, då en importör vid införseltillfället beviljats områdesbehandling

på basis av ett obekräftat restitutionsintyg, men där tullverkets centrala granskningsmyndighet först avsevärd tid därefter konstaterar, att ett avgivet intyg är oriktigt och att restitution för visst material i verkligheten åtnjutits av exportören. I enlighet med no-drawback-regeln skulle tullverket i sådant fall uppdebitera fullt tullbelopp för sändningen. Importören, som förutsätts vara i god tro, kan vid denna tidpunkt emellertid redan ha försålt varupartiet och därvid kalkylerat med tullfrihet. Möjlighet att erhålla ersättning från exportören kan av olika skäl ej längre föreligga. I sådana fall synes det icke rimligt, att importören skall drabbas av en icke förutsebar tullavgift. Eftersom restitutionsbeslutet i princip skall gälla även sådana fall, där i varan ingår även obetydliga element, för vilka tullrestitution åtnjutits, är det sannolikt, att god-tro-fall, särskilt under en övergångstid, kan väntas bli relativt vanliga. Ministerrådets beslut förutsätter möjligheter till dispensering från no-drawback-regeln i enskilda fall, vilket synes innebära, att befrielse från efterdebitering i angivna fall är väl förenlig med beslutet.

Kommerskollegium, som tagit del av grossistförbundets yttrande, anser att det, liksom hittills varit fallet, bör ankomma på den som utfärdat en deklARATION att styrka dess riktighet. Kollegiet anför vidare.

Det är angeläget att s. k. »inconclusive reports» blir så få som möjligt och att, där de förekommer, tullmyndigheterna i importlandet bör kunna medgiva områdesbehandling om särskild anledning betvivla deklARATIONENS riktighet inte föreligger.

Tullmyndigheterna bör enligt kollegiets mening ha möjlighet att begära stickprovskontroll i exportlandet av restitutionsdeklARATIONER. Att, såsom grossistförbundet föreslagit, begränsa sådana förfrågningar enbart till misstänkta fall synes olämpligt bl. a. av det skälet att en besiktning av varan, fakturagranskning etc. i regel inte torde ge någon bestämd uppfattning om varans restitutionsstatus.

När det gäller att ta ställning till frågan om tull skall tas ut när en felaktig restitutionsdeklARATION avgetts men importören av varan varit i god tro finns detta problem redan i dag, framhåller kommerskollegium.

Statens jordbruksnämnd hyser viss förståelse för generaltullstyrelsens uppfattning att en restitutionsdeklARATION i princip bör vara bindande. När det gäller restitution av jordbruksavgifter kan dock, framhåller nämnden, förhållandena anses vara något annorlunda än när det gäller restitution av tull. Enligt nämnden bör därför restitution kunna medges regelmässigt när en deklARATION avgetts men områdesbehandling i importlandet inte erhållits. Att införa speciella förmåner för vissa slag av varor är enligt nämnden inte ändamålsenligt. Nämnden anför.

Det restitutionsbelopp som kan uppbäras i exportlandet för sådana varor, vilka innehåller avgiftsbelagda importerade jordbruksråvaror, kan många gånger uppgå till eller överstiga tullen mot tredje land på färdigvaran i importlandet. Själva tullbehandlingen av jordbruks- och livsmedelsprodukter är vidare ofta svårare för en exportör att på förhand äga kännedom om än då det gäller andra varor. Ur allmänna synpunkter talar detta för en mer liberal behandling — i varje fall av livsmedels- och

jordbruksprodukter — än den tullstyrelsen föreslagit i de fall då en exportör, sedan ursprungsbevis avgivits, väljer att åtnjuta restitution i Sverige i stället för områdesbehandling i importlandet. Att särskilja olika typer av varor i detta avseende synes dock icke ändamålsenligt. Den av tullstyrelsen föreslagna ordningen kan vidare leda till att svenska exportörer kan ställas i ett sämre läge än konkurrenterna inom EFTA-området på grund av att de svenska bestämmelserna i berört hänseende är mer rigorösa än övriga EFTA-länders.

För att restitution skall kunna medges bör dock enligt jordbruksnämnden exportören med intyg kunna visa att restitutionsdeklaration avgetts men att den aldrig kommit till användning. Intyget bör vara utfärdat av tullmyndighet i importlandet men även annan handling, som prövas tillförlitlig, bör kunna godtas. Det finns skäl anta, framhåller nämnden vidare, att de fall som uppkommer som en följd av de av nämnden föreslagna uppmjukade reglerna blir begränsade på grund av de kostnader och besvär exportören får när det gäller att skaffa fram erforderlig bevisning.

Restitutionskontrollen bör givetvis inte medföra att varuutbytet mellan medlemsländerna försvåras, framhåller *Sveriges industriförbund*. Enligt förbundets uppfattning bör det vara möjligt att medge restitution då exportören med tillförlitlig bevisning kan styrka att varorna inte erhållit områdesbehandling i mottagarlandet. Eftersom bevisbördan vilar på exportören, torde tullmyndigheterna inte komma att oskäligt belastas genom en sådan bestämmelse. Liknande synpunkter framförs av *kommerskollegium*, *Sveriges allmänna exportförening* och *Svensk industriförening*.

Beträffande förslaget om att straffbelägga lämnandet av oriktiga uppgifter i deklaration rörande tullrestitution anser *riksåklagarämbetet* att behovet av en sådan straffbestämmelse är uppenbar. Ämbetet finner dock den föreslagna lagtexten svårtillgänglig och ifrågasätter om det inte skulle vara till fördel om lagtexten undergick förenkling.

Vad beträffar tillämpningen av restitutionsregeln i svenska frihamnar, är det enligt *kommerskollegium* otillfredsställande att författningssenlig möjlighet att inbetala tull och därigenom rätt att utfärda restitutionsdeklaration inte skall föreligga, även om tillverkning i större utsträckning inte äger rum i dessa hamnar.

Sveriges grossistförbund framhåller att det f. n. knappast förekommer produktion i svenska frihamnar av sådan storlek att man är beroende av att omedelbart få till stånd en lösning av restitutionsfrågan. Med hänsyn till att det finns utländsk konkurrens på området bör problemet dock framdeles lösas. Förbundet anför.

För frihamnens i Malmö vidkommande råder konkurrens med motsvarande i Köpenhamn, där åtskillig produktion redan nu förekommer. Det synes oss därför nödvändigt, att denna fråga utan längre dröjsmål bringas till en lösning även för svenska frihamnars vidkommande. Spörsmålet utgör ett exempel på att många av de detaljfrågor, som föranleds av principbeslutet, måste lösas inom EFTA efter gemensamma principer och

alltså bör behandlas vid fortsatta överläggningar i frihandelssammanslutningen. Det är icke godtagbart, att lokalisering av exportproduktion till svensk frihamn i framtiden förhindras i avsaknad av acceptabla regler på detta område.

Liknande synpunkter anförs av *Sveriges industriförbund* och *Svensk industriförening*.

Departementschefen

Efter ingående utredningar av såväl handelspolitisk som tullteknisk art beslöt EFTA-rådet i oktober förra året att den dubbla förmånen av såväl tullfrihet som rätt till tullrestitution för industrivaror skulle upphöra samtidigt som tullavtrappningen för sådana varor helt genomfördes. Motivet var att ett bibehållande av denna förmån i alltför hög grad skulle snedvrida olika näringsgrenars konkurrensförhållanden inom frihandelsområdet. Rådets beslut biträdades från svensk sida under förbehåll för riksdagens godkännande. Frågan om godkännande har också förelagts riksdagen genom proposition under årets vårsession (1966:123). Riksdagen har dock ännu inte fattat beslut i frågan.

Ett genomförande av EFTA-rådets beslut fordrar även vissa ändringar av gällande lagstiftning. Härvidlag har också författningsförslag framlagts av generaltullstyrelsen.

I samband med att Sverige ratificerade EFTA-konventionen antog riksdagen förordningen angående rätt för Konungen att i vissa fall förordna om avvikelser från tulltaxan m. m. Härigenom fick Kungl. Maj:t bemyndigande att besluta om de avvikelser från gällande tullar som var påkallade av konventionens bestämmelser. Bemyndigandet som alltjämt gäller utformades relativt vidsträckt och avser även meddelandet av föreskrifter rörande varors ursprung, tullrestitution m. m. vid import. Med stöd av detta bemyndigande har Kungl. Maj:t anpassat tullnivån i Sverige till EFTA-konventionens bestämmelser. För reglering av de nu aktuella restitutionsfrågorna har generaltullstyrelsen för sin del föreslagit att nyssnämnda förordning ändras så att Kungl. Maj:t får bemyndigande att meddela föreskrifter även om tullrestitution vid export och andra med tullrestitution i EFTA-konventionen jämställda förmåner. Även enligt min mening är de ändringar i gällande bestämmelser som är påkallade av de nu fattade EFTA-besluten av sådan art att Kungl. Maj:t bör äga besluta om dem. Erforderligt bemyndigande härtill bör emellertid införas i författningar som berörs därav, dvs. tullrestitutionsförordningen och tulltaxeförordningen.

Beträffande kontrollen av deklARATIONER rörande tullrestitution som avges av svensk exportör har vid remissbehandlingen någon erinran inte framförts mot generaltullstyrelsens förslag att tillämpa ett system med

s. k. obekräftade deklarationer. Jag anser att detta system bör tillämpas för vår del. Särskild lagstiftning för genomförande av systemet är emellertid inte erforderlig.

Generaltullstyrelsens förslag om ändring av förordningen om frihet från införselavgift i vissa fall m. m. har vid remissbehandlingen lämnats utan erinran. Jag förordar en ändring av den innebörd styrelsen föreslagit.

Som tidigare nämnts har i en särskild lag upptagits bestämmelser om straff för den som i deklaration eller liknande handling, vilken åberopas till bevis om varas ursprung eller försändning lämnar oriktiga uppgifter. En förutsättning för straffansvar är att den oriktiga uppgiften vid varans införsel i annan stat än Sverige inom sammanslutningens område skulle kunna leda till att för låg tull eller avgift uttas. Genom uttrycket sammanslutningens område är lagen tillämplig även såvitt avser export till Finland. Omläggningen av tullrestitutionsreglerna medför, att ansvar bör drabba även den som lämnar oriktig deklaration angående erhållen tullrestitution för att vinna EFTA-förmån. Generaltullstyrelsens förslag härom har lämnats utan erinran av remissinstanserna. Jag tillstyrker att lagen kompletteras så att straffansvar inträder även i nu nämnda fall.

Som statens jordbruksnämnd i sitt remissyttrande framhållit ombesörjs restitution av avgifter på jordbrukets och fiskets områden även av nämnden. Med anledning härav förordar jag att Kungl. Maj:t begär bemyndigande att vidta sådana ändringar i regleringsförfattningarna på jordbrukets och fiskets områden som föranleds av förevarande ändringar i EFTA-konventionen.

När det gäller vara som framställts i svensk frihamn av material som i Sverige är tullbelagt kan sådan vara ges områdesbehandling endast om tillverkaren betalar in tull för det material som åtgått vid tillverkningen. Enligt gällande bestämmelser kan sådan förtullning f. n. inte utföras. Med hänsyn till de svårigheter som är förknippade med en effektiv kontroll av verksamheten i frihamnarna ifrågasätter generaltullstyrelsen lämpligheten av att införa en sådan procedur. Från remissinstansernas sida har emellertid framhållits att det även om tillverkning f. n. inte förekommer i större utsträckning i våra frihamnar är otillfredsställande att författningsenlig möjlighet att inbetala tull i efterhand inte skall föreligga.

Frihamnarna betraktas från tullsynpunkt som utländskt område. Att i enstaka fall ta upp tull där enbart för att ge en vara EFTA-status bör enligt min mening med hänsyn till att industriell verksamhet får bedrivas i hamnarna endast i undantagsfall inte ifrågakomma.

Nu förordade författningsändringar torde böra träda i kraft den 31 december 1966.

I enlighet med vad i det föregående anförts har inom finansdepartementet upprättats förslag till

- 1) förordning om ändrad lydelse av 13 § förordningen den 4 oktober 1929 (nr 307) angående tullrestitution;
- 2) förordning om ändrad lydelse av 16 § tulltaxeförordningen den 13 maj 1960 (nr 391);
- 3) förordning angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 13 maj 1960 (nr 396) om frihet från införselavgift i vissa fall;
- 4) lag angående ändrad lydelse av 1 § lagen den 27 april 1962 (nr 120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m.

Författningsförslagen torde som bilaga¹ få fogas vid statsrådsprotokollet i detta ärende.

Jag hemställer att lagrådets utlåtande över förslaget till lag angående ändrad lydelse av 1 § lagen den 27 april 1962 (nr 120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m. för det i 87 § regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt bifaller Hans Kungl. Höghet Regenten.

Ur protokollet:
Hans Ohlsson

¹ Bilagan har uteslutits här. Den är likalydande med den bilaga som är fogad vid propositionen.

Utdrag av protokoll, hållet i lagrådet den 13 oktober 1966.

N ä r v a r a n d e :

f. d. justitierådet	LIND,
justitierådet	Y. SÖDERLUND,
regeringsrådet	ÅBJÖRNSSON,
justitierådet	BRUNNBERG.

Enligt lagrådet den 6 oktober 1966 tillhandakommet utdrag av protokoll över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet den 16 september 1966, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i 87 § regeringsformen avsedda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändrad lydelse av 1 § lagen den 27 april 1962 (nr 120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m.*

Förslaget, som finns bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av departementssekreteraren B. Willart.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Stig Granqvist

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Regenten, Hertigen av Halland, i statsrådet på Stockholms slott den 21 oktober 1966.

Närvarande:

Ministern för utrikes ärendena NILSSON, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, LINDSTRÖM, EDENMAN, JOHANSSON, HERMANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, PALME, SVEN-ERIC NILSSON, LUNDKVIST, GUSTAFSSON.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter lagrådets den 13 oktober 1966 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 16 september 1966 remitterade förslaget till *lag angående ändrad lydelse av 1 § lagen den 27 april 1962 (nr 120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m.*

Med förmälan att lagrådet lämnat lagförslaget utan erinran hemställer föredraganden, att Kungl. Maj:t i proposition föreslår riksdagen att antaga de vid statsrådsprotokollet den 16 september 1966 fogade förslagen till

1) *förordning om ändrad lydelse av 13 § förordningen den 4 oktober 1929 (nr 307) angående tullrestitution;*

2) *förordning om ändrad lydelse av 16 § tulltaxeförordningen den 13 maj 1960 (nr 391);*

3) *förordning angående ändrad lydelse av 2 § förordningen den 13 maj 1960 (nr 396) om frihet från införselavgift i vissa fall;*

4) *lag angående ändrad lydelse av 1 § lagen den 27 april 1962 (nr 120) om straff i vissa fall för oriktig ursprungsdeklaration m. m.*

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Kungl. Höghet Regenten att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Göran Sellvall